

[Søren P. Larsen.]

tater heraf er den Arbejdsløshed, der har hærgnet i Vinter i Forbindelse med Dyrtiden. Regeringen sidder nu inde med hele Magten og har Ledelsen i begge Rigsdagens Ting, og dér, hvor Magten ligger, ligger ogsaa Ansvar. Jeg tror egentlig ikke, at Regeringen har stilet efter dette Resultat — jeg tror ikke, at nogen Regering vilde stille efter noget saadant —, men naar det alligevel er blevet Resultatet, er det vel paa Trods af Ministeriets Indflydelse paa disse Omraader. Derfor kommer man mere og mere til den Opfattelse, at i Stedet for, at Ministeriet skulde beherske Udviklingen, synes det snarere, som om det er Udviklingen, der bestemmer Ministeriets Stilling til de forskellige Spørgsmaal. Det faldt derfor lidt underligt, da den højtærede Statsminister kort før Jul — ganske vist under en spøgende Form, men der var Alvor bag Tankegangen — udtalte, at her i Landet gaar det godt.

Dette Forslag om Reguleringstillæggets Forhøjelse er en Hjælp til Tjenestemændene under den skabte Situation. Allerede i Fjor blev det overskredet, som Finansministeren kaldte den stille Zone, og i Aar kan man sige, at Samvirket mellem Lønforhøjelserne i Fjor og den bundne Prisudvikling har ført til, at det Udgiftstal, der er det afgørende for Tjenestemændene, nu yderligere er løftet ud over denne saakaldte stille Zone. Hvad Ministeriets Stilling angaar, har den højtærede Finansminister givet Udtryk derfor i sin Forelæggelsestale, idet han siger, at vel har Tjenestemændene paa en Maade Ret til flere Penge i Reguleringstillæg, men Hensyn maa her tages til den Forøgelse i Statens Udgifter, som en Forhøjelse vil føre med sig, ligesom forsvarligt Hensyn maa tages til de Krav, der i øvrigt stilles til Staten for at bøde paa de økonomiske og erhvervsmæssige Vanskeligheder, der gør sig gældende for store Kredse af Befolkningen. Det er det ene Synspunkt. Men saa følger Ministeren senere til: Paa den anden Side har Regeringen været af den Opfattelse, at man maatte imødekomme Tjenestemændenes Krav, som var baseret paa den Prisudvikling, der var foregaaet. Finansministeren tør dog ikke binde sig for Fremtiden, idet den her foreslaaede Lov kun skal have Gyldighed et Aar. Jeg forstaar det saaledes, at man til den Tid vil staa frit i de eventuelle Forhandlinger, der vil følge af en Fortsættelse af Prisudviklingen.

Nu sagde den højtærede Finansminister noget om, hvilke Udgiftsgrupper paa et Budget som det, der ligger til Grund for

Statistisk Departements Beregninger, der er steget stærkest, og gjorde gældende, at Fødevaregruppen var steget meget. Det er heller ingen Hemmelighed, at Husmødrene mærker Prisstigningerne paa praktisk talt alle Omraader. Ser man paa Prisudviklingen fra Oktober 1937 til Januar 1938, finder man, at Stigningen paa et saadant Budget er en Snes Kroner for denne Gruppe, medens Udgiften til Klæder, Fodtøj og Vask skal være faldet en 6—7 Kr., Boligudgiften er steget, Udgiften til Brændsel og Belysning faldet en lille Smule, og Skatter, Kontingenter og andre Udgifter ligger omtrent uforandrede. Naturligvis er den Beregning, som opstilles i Statistiske Efterretninger Nr. 8, i enhver Henseende rigtig, men hvis man ser paa Prisudviklingen fra 1914 til Oktober 1937, saa er det lige saa rigtigt, at den Gruppe af Livsforbrønde, der er steget mindst, er Fødemiddelgruppen. Statistisk Departement opgør, at pr. Oktober 1937 er der fra 1914 for denne Gruppe en Stigning paa 48 pCt., for Klæder og Fodtøj er Stigningen 112 pCt., for Husleje 129 pCt., for Brændsel 109 pCt., for Skatter og Kontingenter 142 pCt. og for andre Udgifter 75 pCt. Selv om Prisudviklingen siden Oktober 1937 ifølge Statistisk Departements Efterretninger Nr. 8 for Februar 1938, der omhandler Varepriserne i Januar 1938, viser en ringe Forskydning, staaer det dog fast, at Levnedsmiddelgruppen er den, der er steget mindst. Det husker vi ogsaa fra Mødet den 10. December, tror jeg det var, da Landbrugsministeren stod her i andet Ærinde end Finansministeren, nemlig at skulle anbefale de Landbrugsordninger, der skulde gennemføres. Ved den Lejlighed udtalte Landbrugsministeren, at ganske vist ligger Prisen paa Flæsk en 7—8 pCt. over 1929-Prisen, men samtidig er Noteringerne for Smør, Æg og Slagtekvæg 20, 30 og 14 pCt. under Priserne i 1929, men vi ved ogsaa, at der er en Række andre Forhold, der griber ind paa disse Omraader. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne fremkomme med et ganske kort Citat. Naar man lever i et afspærret Samfund, et Samfund, hvor den naturlige Prisdannelse er spærret ude, dels gennem Valutaloven og dens Administration, dels gennem Toldpolitikken, er det givet, at der mangler det, som er en Nødvendighed for at hidføre lavere Priser. Jeg har her et Eksemplar af et af Regeringens Støtteorganer, „Ekstrabladet“, for Mandag den 21. Februar, og dér dokumenterer man, hvorledes Priserne stiller sig f. Eks. paa Rismel og enkelte andre Varer — Sveskerne skal jeg ikke nævne over for den højtærede